

Postanowienie Trybunału Arbitrażowego do Spraw Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim w Warszawie wydane w dniu 13 października 2004 roku.

Teza:

Trybunał Arbitrażowy do spraw Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim nie jest władny do rozpatrzenia wszelkich spraw dyscyplinarnych. Gdy w postępowaniu dyscyplinarnym w ramach polskiego związku sportowego nie wydano orzeczenia, które może być przedmiotem zaskarżenia do Trybunału, Trybunał ten zmuszony jest uznać swą niewłaściwość w sprawie i pozew odrzucić w całości.

Trybunał w składzie:

Marek PALUS - Przewodniczący

Piotr SIKORSKI - Członek

Rafał PISZCZ - Członek

Po rozpoznaniu w dniu 13.10.2004 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy z powództwa (...), (...), ul. (...) reprezentowanego przez pełnomocnika adwokata J. P. z Kancelarii Adwokackiej w (...) przy ul. (...) z dnia 26 maja 2004 r. o rozpoznanie środka zaskarżenia od orzeczenia Najwyższej Komisji Odwoławczej (...) w Warszawie przy ul. (...) z dnia 13 maja 2004 r., Trybunał Arbitrażowy do Spraw Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim w Warszawie postanowił odrzucić pozew w całości.

Uzasadnienie

Pozwem z dnia 26 maja 2004 r. pełnomocnik powoda domagał się wydania orzeczenia dot. powtórzenia meczu ligowego pomiędzy drużynami (...) a (...) i uwzględnieniem wyniku powtórnego meczu w tabeli rozgrywek II ligi oraz wydania orzeczenia uchylającego orzeczenie Najwyższej Komisji Odwoławczej (...) z dnia 13 maja 2004 r.

Powód wskazując właściwość Trybunału Arbitrażowego w przedmiotowej sprawie powołał się na przepis par. 19 Statutu (...) mającego, zdaniem powoda, stanowić wystarczającą podstawę do rozpoznania żądań zawartych we wniesionym pozwie.

Przytoczony przepis, który brzmi: „Związki piłki nożnej, kluby posiadające sekcje piłki nożnej i ich członkowie nie powinny wnosić do sądu powszechnego jakichkolwiek sporów z (...),(...),(...), z innymi związkami (...), klubami (...) czy ich członkami i zobowiązane są

poddawać każdy z tych sporów stałemu lub powołanemu ad hoc sądowi polubownemu, w tym także Trybunałowi Arbitrażowemu do Spraw Sportu przy Polskim Komitecie Olimpijskim" zdaniem Trybunału nie oznacza obowiązku Trybunału Arbitrażowego rozpoznania każdego sporu objętego zakresem przepisu par 19 Statutu (...), bowiem właściwość przedmiotowa Trybunału ograniczona została do spraw wymienionych enumeratywnie w art. 40 i art. 41 ustawy z dnia 18 stycznia 1996 r. o kulturze fizycznej oraz w przepisach Statutu Trybunału oraz wydanych na jego podstawie przepisach Regulaminu Trybunału.

Zaskarżone przez powoda orzeczenie zostało wydane w trybie wewnątrzwiązkowego postępowania dyscyplinarnego (...), zaś fakt kwestionowania zasadności takiego orzeczenia przez powoda nie jest z oczywistych względów sporem majątkowym w rozumieniu art. 40 ustawy o kulturze fizycznej.

Zgodnie z powyższym, biorąc pod uwagę niemajątkowy charakter powództwa, do jego rozpoznania, a w szczególności do określenia kompetencji Trybunału do rozpatrywania przedmiotowej sprawy, stosowane być muszą przepisy art. 41 ustawy, których analiza prowadzi do wniosku, że w postępowaniu dyscyplinarnym (...) w rzeczonyj sprawie nie wydano orzeczenia, które może być przedmiotem zaskarżenia do Trybunału. Skoro przedmiotem orzeczenia dyscyplinarnego w rozpatrywanej sprawie nie jest decyzja orzekająca sankcje wskazane w cytowanym przepisie. Trybunał Arbitrażowy zmuszony jest uznać swą niewłaściwość w sprawi i pozew odrzucić w całości.